

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. J. Ď. – R.**, bytom M. X., S., zastúpeného Mgr. O. F., advokátom v S., F. X. proti žalovanému: **R. P. D. v K.**, X. P. X, IČO: X., **o zaplatenie 915.907,- Sk s príslušenstvom**, vedenej na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 7Cb/30/2004, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Obo/158/2005-86 zo dňa 31. mája 2007, právoplatného dňa 12. júla 2007, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok odvolacieho súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne, ako súd prvostupňový, rozsudkom č. k. 7Cb/30/2004-44 zo dňa 9. decembra 2004, vo väčšej časti vyhovel žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 915 907 Sk ako vyrovnacieho podielu z titulu zániku členstva žalobcu v R. P. D. K. spolu so 17,6 % úrokom z omeškania od 01. 07. 2000 do zaplatenia, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 915 910 Sk s 15 % úrokom z omeškania od 01. 07. 2000 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 98 105 Sk podľa § 142 ods. 3 O. s. p. do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku, t. j. v časti žaloby týkajúcej sa zvyšného požadovaného 2,6 %-ného úroku z omeškania, žalobu zamietol s poukazom na ustanovenia § 365, § 369 ods. 1 a § 501 ods. 1 Obchodného zákonníka. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil súd prvého stupňa s odkazom na ustanovenia § 233 ods. 1 a § 234 ods. 1 Obchodného zákonníka, Stanovy žalovaného, ako aj zistený skutkový stav, na základe ktorého ustálil záver o opodstatnenosti žalobcom uplatneného nároku. Uviedol, že žalobca sa

domáhal vyplatenia vyrovnacieho podielu, na ktorý mu vznikol nárok ukončením jeho členstva u žalovaného ku dňu 15. 09. 1994. Dňa 03. 10. 1993 si žalobca podal prihlášku za člena N .v. a o. d. (ďalej len NVOD) v P., ktoré vyzvalo žalovaného na prejednanie možnosti vysporiadania majetkových podielov členov družstva, ktorí mali majetkový podiel u žalovaného. Na výzvu žalobcu na vyplatenie vyrovnacieho podielu v sume 915 907 Sk mu žalovaný oznámil, že vydal žalobcovi vyrovnací podiel vo forme slivkového sadu č. 1 v hodnote 968 891,36 Sk do NVOD P. ako vstupný členský vklad žalobcu. Prvostupňový súd mal z Dohody o vydaní vyrovnacieho podielu zo dňa 08. marca 1995 podľa § 233 Obchodného zákonníka za preukázané, že medzi účastníkmi bola uzavretá dohoda o ukončení členstva ku dňu 15. 09. 1994. Z obsahu tejto dohody zistil splatnosť nároku na vyrovnací podiel uplynutím troch mesiacov od schválenia účtovnej závierky za rok, v ktorom členstvo zaniklo. Z ďalšieho dôkazu, a to listu žalovaného zo dňa 04. 01. 1999, z ktorého vyplýva jednak pokles hodnoty doposiaľ nevyplateného vyrovnacieho podielu po zohľadnení straty u žalovaného na sumu 915 907 Sk, a jednak skutočnosť, že pokiaľ sa podiel vypláca v peniazoch, je splatný do piatich rokov od ukončenia účtovnej závierky za rok, v ktorom bolo členstvo ukončené, vyvodil splatnosť vyrovnacieho podielu dňom 30. júna 2000. Vykonaním dokazovania oboznámením sa s obsahom potvrdenia vydaného NVOD P. prvostupňový súd zistil, že žalovaný nevydal tomuto družstvu majetkový podiel žalobcu vo forme slivkového sadu č. 1. Preto obranu žalovaného spočívajúcu v jeho tvrdení, že vyrovnací podiel vysporiadal formou bezplatného prevodu slivkového sadu, vyhodnotil ako nepreukázanú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 50bo/158/2005-86 zo dňa 31. mája 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12. júla 2007, na odvolanie žalovaného, rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol a zaviazal žalobcu zaplatiť náhradu trov konania v sume 47 958,- Sk žalovanému v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa v tom smere, že žalobcovi vznikol nárok na vyrovnací podiel v uplatnenej výške. Čo sa týka tvrdenia žalovaného, že svoju povinnosť vydat' žalobcovi vyrovnací podiel splnil tým, že v zmysle Dohody o vydaní vyrovnacieho podielu zo dňa 8. marca 1995 bezplatne previedol vlastnícke právo k slivkovému sadu č. 1 na NVOD v P. na úhradu jeho členského vkladu, vyslovil odvolací súd taktiež súhlasné stanovisko so záverom prvostupňového súdu, že toto tvrdenie žalovaný v konaní nepreukázal, a to ani dôkazmi doplnenými v odvolacom konaní, ktorých predloženie odvolací súd pripustil vzhľadom na

skutočnosť, že žalovaný nebol prítomný na pojednávaní dňa 09. 12. 2004, na ktorom si súd prvého stupňa splnil poučovaciu povinnosť v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p.. Upriamil pozornosť na to, že žalovaný preukazoval splnenie povinnosti vydať vyrovnací podiel kópiou písomnej žiadosti NVOD P. zo dňa 18. 06. 1997 o vydanie majetkového podielu, pre v nej uvedené osoby, ktoré boli pôvodne členmi žalovaného a neskôr sa stali členmi NVOD P., medzi ktorými však nefigurovalo meno žalobcu, a potvrdením tohto družstva zo dňa 22. 05. 2007 o tom, že predmetný slivkový sad mu bol vydaný za majetkové podiely členov, ktorí prestúpili do družstva z družstva žalovaného. Napriek tomu, že v oboch písomnostiach ide o majetkové podiely, nepovažoval ich odvolací súd za dôkaz o prevedení slivkového sadu žalovaným v zmysle dohody na žalobcu, resp. s jeho súhlasom na tretiu osobu, na úhradu jeho členského vkladu. V tejto súvislosti zdôraznil, že navyše členstvo žalobcu v NVOD P. zaniklo práve z dôvodu nesplatenia základného členského vkladu ku dňu 15. 03. 2001. Odvolací súd prezentoval súhlas aj so záverom súdu prvého stupňa, že žalobcovi vznikol nárok na vyrovnací podiel v peniazoch, a to v uplatnenej výške 915 907 Sk na základe oznámenia žalovaného zo dňa 31. decembra 1998. Ohľadne splatnosti vyrovnacieho podielu, zhodne so súdom prvého stupňa, konštatoval, že na základe Dohody o vydaní vyrovnacieho podielu člena podľa § 223 Obchodného zákonníka, ako aj čl. IV ods. 13 a 14 Stanov zo dňa 8. marca 1995, ktorá je relevantnou vzhľadom na čas ukončenia členstva žalobcu u žalovaného, bol nárok na vyrovnací podiel splatný uplynutím troch mesiacov od schválenia účtovnej závierky za rok, v ktorom členstvo zaniklo. Keďže rozhodujúcou bola účtovná závierka za rok 1994, schválená dňa 17. 03. 1995, mal za to, že nárok na vyrovnací podiel sa stal splatným dňa 18. 06. 1995, a štvorročná premlčacia doba upravená v § 397 Obchodného zákonníka uplynula dňa 19. 06. 1999. Svoj výsledok o zmene rozsudku prvostupňového súdu tak, že žalobu zamietol, ozrejmil odvolací súd uplatnením si nároku na vyrovnací podiel žalobcom po uplynutí premlčacej doby (premlčacia lehota uplynula dňa 19. 06. 1999 a žaloba bola podaná až dňa 22. 02. 2002) v nadväznosti na jeho povinnosť prihliadnuť na dôvodne žalovaným vznesenú námietku premlčania v odvolacom konaní.

Na podnet žalobcu podal generálny prokurátor v zákonom stanovenej lehote proti rozsudku odvolacieho súdu mimoriadne dovolanie podľa § 243e O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c) O. s. p. žiadajúc, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na zdôvodnenie mimoriadneho dovolania uviedol, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol porušený zákon, nakoľko tento súd sa v prejednávacej veci neriadil zákonnými ustanoveniami § 1, § 2, § 3 Občianskeho súdneho poriadku, § 233 ods. 1, ods. 4,

ods. 5, § 266 ods. 1, § 407 ods. 1 a § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka, a podanie mimoriadneho dovolania vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania na strane žalobcu, ktorú nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Podľa názoru generálneho prokurátora, ním namietané nesprávne právne posúdenie veci spočíva v omyle odvolacieho súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Generálny prokurátor upozornil na dôkaz predložený žalobcom - list žalovaného zo dňa 31. decembra 1998, ktorý je založený v spise na č. l. 24, a ktorým mu tento oznamuje, že výška vyrovnacieho podielu žalobcu je 915 907 Sk a je splatná do 30. júna 2000 (podľa článku III. ods. 5 a 6 Stanov družstva). Poukázal tiež na list žalovaného zo dňa 4. januára 1999 (č. l. 23), v ktorom sám žalovaný udáva, že je povinný vyplatiť žalobcu do 30. júna 2000. Keďže za uznanie záväzku sa považuje každý písomný prejav vôle dlžníka, z ktorého obsahu vyplýva, že v čase uskutočnenia tohto prejavu uznáva záväzok veriteľ'a, a nie je pritom potrebné, aby sa v takomto prejave vyslovene uvádzala formulácia „uznáva záväzok, resp. dlh“, mal generálny prokurátor za to, že uvedené listinné dôkazy tvoriace súčasť spisového materiálu na č. l. 23 a 24, možno považovať za písomné uznanie záväzku žalovaným, pretože z ich obsahu vyplýva, že žalovaný uznáva svoj dlh voči žalobcovi čo do dôvodu jeho vzniku i výšky. Zdôraznil, že žalovaný listom zo dňa 31. decembra 1998 (č. l. 24) oznamuje žalobcovi, že podľa Stanov družstva je vyrovnací podiel splatný do piatich rokov od ukončenia závierky za rok, v ktorom bolo členstvo ukončené, tzn. posledným dňom zaplataenia je dátum 30. júna 2000. Generálny prokurátor vytkol odvolaciemu súdu, že sa pri posudzovaní premlčania nároku žalobcu zaoberal len splatnosťou vyrovnacieho podielu v závislosti od okamihu zániku členstva žalobcu v družstve s poukazom na ustanovenie § 233 ods. 4 Obchodného zákonníka, pričom opomenul ustanovenia § 233 ods. 5 a § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka. Nestotožnil sa preto so záverom odvolacieho súdu o premlčaní nároku žalobcu v čase podania žaloby.

K mimoriadnemu dovolaniu sa podaním zo dňa 28. 04. 2008 vyjadril žalobca. Poukázal na správnosť dôvodov mimoriadneho dovolania a navrhol vyhovieť mu.

Žalovaný nepodal vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 4 OŠP), po zistení, že boli splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e, § 243f, § 243g, § 243h O. s. p., preskúmal rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu

predchádzalo, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (243a ods. 1 O. s. p.) v napadnutom rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O. s. p., a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Dovolací súd pri tomto preskúmaní zistil, že závery generálneho prokurátora vyplývajú z obsahu spisu a aj po právnej stránke sú správne. Dostatočne preukázal, že napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu bol porušený zákon nedôsledným riadením sa tohto súdu zákonnými ustanoveniami § 1, § 2, § 3 Občianskeho súdneho poriadku, § 233 ods. 1, ods. 4, ods. 5, § 266 ods. 1, § 407 ods. 1 a § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka. Boli tak splnené zákonné predpoklady pre dôvodné podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom obsiahnuté v ustanovení § 243f ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s ustanovením § 243e ods. 1 O. s. p.

Podľa § 1 O. s. p., Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Podľa § 2 O. s. p., v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, uskutočňujú výkon rozhodnutí, ktoré neboli splnené dobrovoľne a dbajú pri tom na to, aby nedochádzalo k porušeniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb.

Podľa § 3 O. s. p., občianske súdne konanie je jednou zo záruk zákonosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie. Každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené.

Podľa § 233 ods. 1 Obchodného zákonníka, pri zániku členstva za trvania družstva má doterajší člen nárok na vyrovnací podiel.

Podľa § 233 ods. 4 veta prvá Obchodného zákonníka, právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu je splatné uplynutím troch mesiacov od schválenia riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie predchádzajúce účtovnému obdobiu, v ktorom zanikla účasť spoločníka v spoločnosti, alebo ak takáto riadna účtovná závierka schválená nebola, tak uplynutím troch mesiacov odo dňa, keď mala byť schválená.

Podľa § 233 ods. 5 Obchodného zákonníka, ustanovenia odsekov 2 až 4 sa použijú len pokiaľ stanovy neurčujú inak.

Podľa § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka, prejav vôle sa vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol strane, ktorej je prejav vôle určený, známy alebo jej musel byť známy.

Podľa § 392 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka, pri práve na plnenie záväzku plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa mal záväzok splniť alebo sa malo začať s jeho plnením (doba splatnosti).

Podľa § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

Podľa § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak dlžník písomne uzná svoj záväzok, plynie nová štvorročná premlčacia doba od tohto uznania. Ak sa uznanie týka iba časti záväzku, plynie nová premlčacia doba ohľadne tejto časti.

Podľa § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka, bez ohľadu na iné ustanovenia tohto zákona sa skončí premlčacia doba najneskôr po uplynutí 10 rokov odo dňa, keď začala po prvý raz plynúť. Námietku premlčania však nemožno uplatniť v súdnom alebo rozhodcovskom konaní, ktoré sa začalo pred uplynutím tejto lehoty.

Podľa § 243e ods. 1 O. s. p., ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa § 243f ods. 1 písm. c) O. s. p., mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Pod nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p. sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad

ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak súd aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Týmto dovolacím dôvodom možno napadnúť nielen právny záver odvolacieho súdu týkajúci sa bezprostredne predmetu konania, ale i posúdenie predbežnej otázky odvolacím súdom, posúdenie dôkazného bremena a pod.. Nesprávne právne posúdenie môže byť spôsobilým dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok rozhodnutia odvolacieho súdu.

Súhlasne s názorom generálneho prokurátora treba v danom prípade konštatovať, že zo strany odvolacieho súdu došlo, vzhľadom na ním nedostatočne zistený skutkový stav, k nesprávnej aplikácii ustanovení Obchodného zákonníka na tento prípad, konkrétne ustanovenia § 233 ods. 4 veta prvá Obchodného zákonníka. Naproti tomu, odvolací súd opomenul aplikáciu ustanovení § 233 ods. 5 a § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorých náležité použitie vyžadovalo riešenie daného prípadu. V zodpovedaní dvoch kľúčových otázok podstatných pre tento spor, zaujal aj odvolací súd identické stanovisko ako súd prvého stupňa. Za dostatočne preukázané dokazovaním pred prvostupňovým súdom označil skutočnosť, že žalovanému sa nepodarilo preukázať obranu spočívajúcu v tvrdení, že vydal vyrovnací podiel formou prevodu vlastníckeho práva k slivkovému sadu na NVO P. ako vstupný členský vklad žalobcu do tohto družstva. Stotožnil sa taktiež so záverom prvostupňového súdu o tom, že žalobcovi vznikol nárok na vyrovnací podiel v peniazoch v žalovanej sume 915.907,- Sk tak, ako to žalovaný uznal a oznámil svojím listom zo dňa 31. decembra 1998. Nesprávne zistenie skutkového stavu, od ktorého sa odvíja následná chybná aplikácia hore uvedených ustanovení Obchodného zákonníka a opomenutie ustanovenia § 233 ods. 5 Obchodného zákonníka, spočíva v tom, že odvolací súd stanovil splatnosť nároku na vyrovnací podiel dňom 18. 6. 1995 bez toho, aby vykonal dokazovanie ohľadne vyhodnotenia, resp. nevyhodnotenia, listu žalovaného zo dňa 4. januára 1999 (č. 1. 23) za písomné uznanie dlhu, od ktorého dátumu by sa odvíjal začiatok plynutia novej štvorročnej premlčacej doby v zmysle § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka. Okamih začiatku plynutia premlčacej doby je pritom podstatný pre posúdenie včasnosti podania žaloby. Bez zreteľa na tento list mal odvolací súd za to, že nárok uplatnený žalobou dňa 22. 02. 2002 je premlčaný, pretože nárok žalobcu na vyrovnací podiel sa stal splatným dňa 18. 06. 1995 v zmysle § 223 ods. 4 Obchodného zákonníka a štvorročná premlčacia doba podľa § 397 Obchodného zákonníka uplynula dňom 19. 06. 1999. Absentuje tiež vykonanie dokazovania oboznámením sa so znením Stanov žalovaného - „Vlastných Stanov RPD K.“. Vo svojom rozhodnutí síce odvolací súd odkazuje na tieto stanovy berúc však do úvahy len odkazy na

jednotlivé články a odseky vlastných stanov žalovaného uvedené v iných dôkazoch, ako sú Dohoda o vydaní vyrovnacieho podielu člena podľa § 233 Obchodného zákonníka a podľa článku 4 odst. 13, 14 vlastných stanov zo dňa 08. 03. 1995 (č. 1. 3, 58, 75a), list žalovaného zo dňa 4. januára 1999 (č. 1. 23), list žalovaného zo dňa 31. decembra 1998 (č. 1. 24), odvolanie žalovaného proti rozsudku prvostupňového súdu (č. 1. 55 – 57) a vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného (č. 1. 68 – 70). Oprávnené vytkol generálny prokurátor odvolaciemu súdu, že sa pri posudzovaní premlčania nároku žalobcu zaoberal iba splatnosťou vyrovnacieho podielu v závislosti od okamihu zániku členstva žalobcu v družstve s poukazom na ustanovenie § 233 ods. 4 Obchodného zákonníka bez zohľadnenia ustanovení § 233 ods. 5 a § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd sa v predmetnom konaní nedostatočne zaoberal právne podstatnou skutočnosťou, ktorou je stanovenie okamihu začatia plynutia premlčacej doby. Možno konštatovať, že právny názor odvolacieho súdu v tomto smere nezodpovedá zadováženým dôkazom. Bez povšimnutia odvolacieho súdu, ale i súdu prvostupňového, zostali „Vlastné Stanovy RPD K.“ v znení účinnom ku dňu zániku členstva žalobcu u žalovaného (s prihliadnutím na časté zmeny stanov žalovaného vyplývajúce z údajov o ďalších právnych skutočnostiach figurujúcich vo výpise z obchodného registra žalovaného). Oboznámenie sa s obsahom stanov žalovaného je pritom rozhodujúce pre posúdenie možnosti aplikácie § 233 ods. 5 Obchodného zákonníka, ktorý pojednáva o tom, že ustanovenia odsekov 2 až 4 sa použijú len pokiaľ stanovy neurčujú inak. Ako vyplýva z vyššie uvedených dôkazných prostriedkov založených v spise, žalobca pri preukazovaní správnosti žalobou uplatneného nároku vychádza z obsahu čl. III ods. 5, 6 a čl. IV ods. 13 a 14 veta tretia „Vlastných Stanov RPD K.“, a žalovaný odvodzuje svoju obranu v spore zo znení čl. III ods. 5, 6 a čl. IV ods. 13 a 14 veta prvá, resp. veta prvá a druhá „Vlastných Stanov RPD K.“. Bez dôkladného oboznámenia sa so znením stanov žalovaného, nie je možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. V súlade s ustanoveniami § 213 ods. 4 a 5 O. s. p. mohol odvolací súd doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov a podľa ustanovenia § 132 O. s. p. bolo jeho povinnosťou hodnotiť každý predložený dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, najmä pokiaľ ide o vzájomnú súvislosť tvrdení žalobcu a žalovaného ohľadne okamihu začatia plynutia premlčacej doby. Majúc na zreteli ozrejmienie uvedených skutočností, bude žiaduce, aby sa odvolací súd vysporiadal s vytknutými nedostatkami.

Okrem uvedeného, dovolací súd poukazuje na to, že v prípade, ak by z doplneného dokazovania vyplynulo, že vzhľadom na znenie čl. IV ods. 14 vety tretej stanov žalovaného v nadväznosti na znenie § 223 ods. 5 Obchodného zákonníka, by pripadla splatnosť žalobcovho nároku na vyplatenie vyrovnacieho podielu na deň 30. jún 2000, bola by jeho žaloba podaná v rámci plynutia štvorročnej premlčacej doby v zmysle § 397 Obchodného zákonníka v spojení s § 392 ods. 1 vety prvej Obchodného zákonníka, keďže bola podaná dňa 22. 02. 2002. V takomto prípade by zostala na zvážení odvolacieho súdu otázka, či posudzovať list žalovaného zo dňa 4. januára 1999 (č. 1. 23) za relevantný, resp. irelevantný, dôkaz v súvislosti s prípadným použitím § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka o písomnom uznaní záväzku.

Všetky vyššie opísané skutočnosti zakladajú opodstatnenosť podania mimoriadneho dovolania v zmysle ustanovenia § 243e OSP v spojení s ustanovením § 243f ods. 1 písm. c) O. s. p..

Na základe uvedených dôvodov dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 2 veta prvá O. s. p. a § 243b ods. 4 za bodkočiarkou O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd, spravujúc sa viazanosťou právneho názoru dovolacieho súdu, bude v zmysle § 243d ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. konať o veci ďalej. V novom rozhodnutí rozhodne znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. mája 2010

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H. F.